

Апострофъ.

107. *Апострофъ* е фигура отъ сжищый видъ на просопопежѣтъ съ тѣж само разлиж, че тука рѣчѣта ся отправи само къмъ лице, което присѣтствува, или отсѣтствува, живо, или умрѣло; за туй нѣкон наричатъ и двѣтъ тыя фигуры съ послѣднето опрѣдѣленіе. Ето единъ изряденъ примѣръ размѣсенъ и отъ двата вида и украсенъ съ аллегоріѣ отъ Исаія за паданіето на Ассирійското царство:

Всѣа землѣа да вопіетъ съ веселіемъ, ѿ древа Ливанова да возвеселѣтса ѿ тебѣ, ѿ кедри Ливанови рѣкѣтъ: Ѣмелѣже оуснѣлъ еси не възиде сѣкій насѣ. Ъдѣ долѣ ѿ горчиса срѣктивъ тебѣ, градѣщи ти, воздвиже на нѣ ѿполнини всѣа начѣластвовавшиа землѣю. Ъще костѣли възша ѿ престѣловѣхъ своихъ вси царіе ѿзычѣстѣи, вси ѿвѣщѣаютъ ѿ рѣкѣтъ тебѣ: ѿ тыи плѣкненъ еси ѿкѣже ѿ мы, съ нами же причѣталъ са еси. Снѣде во Ѫдѣ слава твоѣа ѿ многое твоѣ веселіе. Подъ тобою постѣлютъ гнилость, ѿ покрѣвъ твоѣи чѣрви.

Сравненіе или уподобленіе.

108. Въ първѣтъ часть на тѣж книгѣ говорихмы (38) за сравненіето, което тамъ употрѣбихмы за дохватки, като показяхмы, че тамъ ся сравняватъ само еднаквы или подобны вещи като лице съ лице, дѣяніе съ дѣяніе, та да ся направи умозаключеніе. Тука крѣгѣтъ на сравненіето е поширокъ, защото можемъ да сравняваме всякакъ и всякаквы разнообразны нѣща за да дадемъ красотѣ на словото чрѣзъ сравнителнѣ фигурѣ, кога рѣчемъ: *спусна ся като стрѣла, ревиж като лвъ, кротѣкъ като агне*, ные правимъ фигурѣ отъ сравненіе. А кога рѣчемъ: *дѣдо Авксентій е непоколебимъ стѣлпъ на Българскѣтъ черкѣж*, това е метафора; но ако вникнемъ по-внимателно, щемъ видимъ, че ные съврѣменно правимъ и едно сравненіе; защото е все едно и ако